

CAP FRONTERA ENTRE AMISTAT I FELICITAT

Com definiries el que és l'amistat? Podries definir-la sense utilitzar la paraula felicitat? Si no és així, aleshores és que ets un bon peripatètic.

Jo, també sóc una peripatètica. Tal i com Aristòtil va dir, penso que l'amistat és una virtut necessària per a la vida. Comparteixo, igual que molts de vosaltres, que una vida sense amics manca de significat; manca de felicitat. Són dos conceptes tan lligats, que és inevitable parlar d'un sense mencionar l'altre.

Les amistats poden ser de molts tipus: de parella, de companys de classe i fins i tot de família. Totes les persones que formen part d'aquest cercle amistós ens ajuden a tenir una vida més viva, més alegre; podríem dir que més feliç.

Un amic és aquella persona amb qui pots compartir tots els teus secrets, virtuts, però també les teves pors. A vegades, no és necessari que els dos pensem, vestim i afirmem de la mateixa manera. Tampoc que visquem a prop, anem a l'institut junts o els nostres pares es coneguin. La connexió amb aquesta persona no necessita de cap requeriment per existir. No hi ha cap norma ni frontera en l'amistat. Podria ser que una persona amb qui ens assemblem molt no siguem bons amics, però que per contra, una persona amb la qual no coincidim tant, ens portem de meravella.

Les diferències en l'amistat no existeixen. El més important de tot, és per a mi el que aquestes persones ens aporten. Jo no sóc una persona gaire extrovertida, m'agrada guardar-me per mi mateixa el que penso i em passa pel cap. No m'agrada explicar els meus problemes ni compartir-los amb els meus amics per saber què en pensen. De fet, no necessito fer-ho, perquè tan sols la seva presència ja em fa oblidar molts d'aquests problemes. Tot i això, sé que si mai els he d'explicar alguna cosa, els podré explicar el que sigui amb total llibertat.

Podries imaginar una vida on totes les persones que formen part del teu cercle amistós no hi fóssin? Jo, no. Una vida sense amics, seria com una vida privada. Com una petita pel·lícula que s'està reproduint però ningú veu. Si ningú la veu, aleshores ningú la pot entendre, ni per suposat parlar d'ella. Al seu mateix torn, la pel·lícula no pot donar el missatge que vol trasmetre i així doncs, es crea una barrera que s'interposa entre la pel·lícula i el públic; el que seria un gran mur entre l'amistat i la felicitat.

Repeteixo altra vegada, que sóc una peripatètica. I que crec en la força de l'amistat. Tenir una vida pública ens permet no tenir fronteres, ens dona la llibertat de tenir amics, i això ens permet gaudir d'una vida plena; tenir felicitat.

Moltes gràcies!

Anna Costa Rodríguez